

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

Perduts a la recerca del mar

Són suïssos, i encara que el pare assegurava que no estaven perduts, feia estona que estudiaven un mapa a la parada de metro de Marina. Lluïnt samarreta de la selecció espanyola, intentaven entendre com arribar a l'aeroport. Jo havia anat a les parades de Marina, Bogatell i Poble Nou per saber si és llegenda o realitat això que hi hagi turistes perduts pel Poble Nou. Els suïssos eren els primers turistes que veia, eren les 10.10 hores i feia estona que, en aquella vorera, es creuava aquella Barcelona que se'n va a la platja i la que agafa el metro per anar a treballar. En menys de mitja hora, em convertiria en un improvisat 010. El suís, és cert, mai va admetre que estava desorientat. De fet, va dir, Barcelona li semblava més ben senyalitzada que les carreteres suïsses. Va ser l'únic.

María Reyes i Àngels García, dependents d'un estanc *boutique* (ho han llegit bé), explicaven que en aquesta parada de metro no només es perden els turistes que busquen el mar; també s'hi perden els barcelonins que busquen les pompes fúnebres. ¿Per què l'estanc *boutique*? Perquè els van prohibir tenir paquets de

tabac al taulell i, deia la **María**, es veu «abandonat» sense res. Visca la creativitat. Bogatell era la meua segona parada: no trigava a localitzar dues noies amb unes maletes tremendes.

Baixaven pel carrer de Zamora a peu; trobaven un pont; veien de cua d'ull l'ascensor amb vistes al no-res que hi ha en aquell carrer i, de cara, topaven amb un vaivé de nois que arrossegaven carrets de la compra plens de ferro. Elles dues caminaven, pas decidit, cap a algun lloc i, per un moment, vaig pensar que això del turista sense brúixola era un mite. Error. La gambada confiada en aquell carrer industrial era per despistar el lladregot. Fames barcelonines. Al metro de Bogatell, s'atura ven. Per fi, un mapa. Buscaven el carrer de Pallars i, sí, estaven perdudes. ¿És difícil orientar-se? Això encara no ho sabien perquè era la seva primera visita a Barcelona. De moment, havia estat complicat entendre com funciona el tren –«No el metro», deia **Tessa**–, quina diferència hi havia entre les zones 1, 2 i 3, i no van trobar la lògica que explica les andanes de Sants. Jo em convertia en el 010. ¿El mar? No es veu ni se'n sent l'olor, però és a prop, deia jo. Es diuen **Tessa** i

Michella, són holandeses i Pere IV les tenia despistadíssimes.

Al Poble Nou, la setmana passada havia trobat dos creueristes. Un professor de golf del vaixell i un membre de la tripulació. Buscaven una botiga d'esports perquè volien comprar 100 pilotes de golf. Quan els vaig veure, feia mitja hora que donaven voltes pel barri buscant el carrer de Lluï. «No hi ha mapes», es queixava un. Ahir, a la parada de Bogatell, una empleada del metro explicava, primer a uns italians i després a uns anglesos, què significa la T-10. Els italians, deien, era la primera vegada en la seva vida que agafaven el metro. ¿Perduts?

Robatoris formiga

► Totalment. Era ella la que començava el llistat de robatoris formiga del qual últimament molts turistes es queixen. Assegurava que el taxista els havia passejat i els havia cobrat de més. Els deixava al llarg passadís del passeig de Gràcia. Una altra italiana, atenta a la conversa, afegia que això passava al mercat, als bars, en els peatges i en algun autobús. La llista em deixava tan sorpresa que trucava a un amic britànic. ¿Això passa? «I tant».

En la pròxima crònica, la llista completa del robatori formiga –ara falten 20 cèntims del canvi i després un euro– a Barcelona. ≡

apiedecalle@elperiodico.com